

BIBLIA

A februári elmélkedéseket Vincze József (Pér) készítette, a márciusiakat a bányai közösség tagjai: Dombi Zsuzsa (7-e), Dombi János (14-e és 28-a) és Tölösi Magdolna (21-e).

Február 7. – Évközi 5. vasárnap – Mk 1,29-39 – Gyógyítás, imádság, tanítás

Jézus életében szerves egységben volt a gyógyítás, az imádság és a tanítás. Úgy is lehetne mondani, hogy egyszemélyben volt orvos, lelkivezető és tanár.

A gyógyítás Isten feladata, de jó eszköz lehet ehhez a hívő ember. A legtöbben a testi gyógyulást várják, pedig sokféle értelemben lehet gyógyulni.

Egy szerzetesnővér, amikor tanúságot tett az életéről, elmondta, hogy fiatakként kritizáló, depressziós, eléggé kiállhatatlan volt. Amikor találkozott Jézus Krisztussal és a tanításával, hosszú idő alatt, de megváltozott, és jó közösségi ember lett belőle.

A testi gyógyulásra várókat sok helyre viszik, orvosokhoz, természetgyógyászokhoz, mindenkire, akiről azt hiszik, segíteni tud. De milyen keveseket visznek Jézushoz, a legfőbb orvoshoz. Lehet, hogy testileg nem gyógyul meg valaki, lélekben viszont megerősödhet, meggyógyulhat, megújulhat.

Egy hívő asszony kórházban lévő betegeket látogatott. Leült egy idős

néni ágyához, aki tele volt keserőséggel, gyűlölettel a menyé iránt, akivel soha nem jött ki, és aki a kórházi elfekvőbe juttatta. A hívő asszony beszélt neki Jézusról, a megbocsátásról. Arra kérte, hogy legalább írjon a menyének levelet, amelyben biztosítja arról, hogy megbocsátott neki. Az idős néni annyira gyenge volt, hogy látogatója írta meg helyette a levelet. Másnap a néni meghalt, de békességben búcsúzott a földi élettől, nem keserűen és gyűlölködve.

Jézus a fárasztó napok után nem a pihenéssel törődött, hanem az imádsággal, az Atyával való kapcsolattal, közösséggel. Az ilyen imádságok voltak Jézus erejének a titkai.

„Mindenki téged keres...” Ez volt az egyik nagy kísértés, amellyel Jézus találkozott. A gyógyítások után még többet kívántak tőle ugyanebből a szolgálatból. Ők akarták diktálni Jézusnak a további munkát. Ekkor mutatkozott meg Jézus megvesztegethetetlen hűsége a küldetéséhez. Nem az volt fontos számára, hogy mit kívának tőle, hanem az, hogy miért jött.

A tanítás nagyobb cselekedet, mint a gyógyítás, mert aki eljut a látásig, a hallásig, az értésig, az tudja valóságosan gyakorolni küldetését. Jézus megértette, hogy ha csupán gyógyít, akkor helybenhagyja a világ rendjét, pedig gyökeres változtatás kell, és ehhez szükséges a tanítás, a tudatformálás. Az evangélium világossága sokakat vezetett új felismerésre, új életre, új kapcsolatokra. A világos látás és tanítás minden korban nélkülözhetetlen.

A teológián volt egy idős, bölcs tanárunk. Egy alkalommal ezt mondta: „Tudják, eljön az idő, amikor hiába húzzák meg a templom csengőjét, ami a mise kezdetét jelzi, mert nem lesznek emberek a templomban. Akkor először össze kell gyűjteni Isten népét, utána húzhatják meg a csengőt.”

Ez az idő már elérkezett. Ezért kell imádságban erőt gyűjteni a lelki gyógyításokhoz, és a mi Urunkról szóló tanúságtételhez.

Február 14. – Évközi 6. vasárnap – Mk 1,40-45 – Jézus megtisztít minket is

Az emberek számára csak érdekes hír volt Jézus, aki gyógyított, ördögöket űzött ki és hatalommal tanított. De a leprás beteg számára az új élet ígérete volt. Ismerte Jézus hatalmát, az akarata felől viszont nem volt egészen bizonyos, ezért mondta neki: „Ha akarod, megtisztíthatasz...” Jézus könyörületre indult a leprás iránt, ezért meggyógyította.

Akinek a szívében könyörület, irgalmasság, együttérzés, szánalom alakul ki, az segíteni fog a rászorulókon.

Szülőfalu plébánosa a II. világháború idején a plébánia minden életmét – egy zsák burgonyát – odaadta egy helyi asszonynak, aki éhező családja számára adományt kért. Miután ezt a falu népe megtudta, hosszú évtizedeken keresztül rendszeresen segítettek a plébánia lakóit.

Aki megrendül mások szüksége, bajai láttán, tudni fogja, hogyan kell

segíteni. Aki mindezek iránt érzékeny, elutasító, az bajba kerül a számadás idején.

Jézus úgy gyógyította meg a leprás beteget, hogy megérintette. Jézus kortársai közül ezt nem tette volna meg senki más, nehogy megfertőzze magát.

Jézus, hallgatási parancsot adott a meggyógyított leprásnak, mert nem akarta növelni csodás gyógyításainak hírét, hanem magasabb lelki ajándékok vágyát akarta felkelteni kortársaiban. Bizonyára lettek volna olyanok, akik úgy csatlakoztak volna Jézushoz, hogy erről ne tudjon más. – A kommunista időkben levélben keresett fel valaki, aki azt mondta, meggyőződéses párttag, titokban meg akarja kereszteltetni a gyereket, erről ne tudjon senki. Válaszomban elmondtam, hogy a kereszténység lényege a tanúságtétel, s aki ezt nem vállalja, annak nem tudom kiszolgáltatni a szentséget. Mélyen

megsértődött a kérelmező, de a rendszerváltozás után egyházi iskolába íratta a gyerekeit.

Jézus megélhetett volna a gyógyításból, de nem orvos lett, hanem örömhírhírdető.

Napjainkban sok fertőző dolog van, ami a vírusoknál is veszélyesebb. Lehet, hogy a vírus elpusztítja a testet, de ha a lélek fertőződik meg, az üdvösség kerülhet veszélybe:

- mert fertőz a pénz, az életszínvonal emelkedés, mert ekkor a szellem és a lélek dolgai háttérbe szorulnak;
- fertőz a munka, ha fontosabb lesz a családnál, az emberi kapcsolatoknál, a lélek és a test egészségénél;
- fertőz a feszültség, a békétlenség, a káromkodás, mert megmérgezi a saját lelkünket, és azokét is, akikkel találkozunk;
- fertőz a csúcstechnika, ha általa virtuális (nem valóságos) életet épít

tek magam köré, és rabja leszek a szédítő lehetőségeknek;

- fertőznek az élvezetek és az ösztönök, ha nem ismerem a mértéket és az erkölcsi határvonalakat;

- fertőznek a féligazságok, hazugságok, amelyeknek nem járok utána, hanem csak elhiszem.

Jézus Krisztus mindezekről megtisztít. Szükségünk van az ő szabadító

szolgálatára. Csak ne csodaváró, hanem megtérő lelkülettel közeledjünk hozzá.

Február 21. – Nagyböjt 1. vasárnapja – Mk 1,12-15 – Kísértés és tanítványgyűjtés

Kezdődik a nagyböjti időszak, amely negyvennapos lelkigyakorlatot kínál mindannyiunknak. Nyilvános működése kezdete előtt Jézust a Lélek kényszerítette a pusztába, hogy áteszen a terhelési próbán, és tisztázza lelki-szellemi erejének mértékét.

A Kísértő nagy ellenfele minden jézusi úton járó embernek:

- vádol
- próbál összezavarni, összeroppanítani, ellentmondásra kényszeríteni
- ki akarja szorítani belőlünk Isten Szentlelkét.

Szerzetesek életútját olvastam. Szinte mindenkinél jelentkezett a kételkedő gondolat: Alkalmas leszek-e a nagy feladatra, lesz-e erőm végigjárni becsületesen az utamat? Aki bizonyosságot kapott a kételkedéseire, vállalta a feladatot, és később sem ingott meg. Ez Isten Szentlelkének a munkája.

Kísértések és félelmek között isteni erők állnak rendelkezésünkre. Isten Lelkénél nem lehet erősebb a Kísértő.

A csend és a magány perceiben nagyobb lehet a kísértés, megmutatható az árnyékszemélyiségünk, a gyengeségeink, a bűneink. Ezért ren-

delnek kísérőt mindenki mellé, aki a szemlélődő imát gyakorolja, hogy a lelkigyakorlatozó segítségére legyen.

Aki kiállja a kísértéseket:

- tudja, mi szükséges az örök élethez, milyen a jézusi életforma;
- megszólal benne a Lélek;
- képes lesz elűzni a Sátánt;
- nem rémül meg az árnyékszemélyiségtől;
- az isteni erők közelébe jut, képes lesz a szolgálatra.

Vannak mindennapos kísértéseink, amelyeket nem is olyan egyszerű legyőzni:

- a lustaság, amely sok formában jelentkezik;
- a feladataink halogatása, ami által sokkal nehezebbek lesznek a teendők;
- a szellemi-lelki élet elhanyagolása, ami előszobája önmagunk visszacsúszásának;
- kapcsolataink, barátságaink rendszertelen gondozása, ami eltávolít sokaktól.

A negyvennapos lelkigyakorlat után Jézus elkezdte nyilvános működését. Legfőbb feladatának tartotta

megtalálni a tizenkettőt, akikre rábízhatja tanítását.

A tanítványgyűjtés emlékeztető, szép munka és erőfeszítés. Emberi hangot találni mindazokkal, akikben van szellemi-lelki igény, akikkel nemcsak a tanítás kapcsol egybe, hanem a barátság is, ami minden jézusi közösség egyik összetartója.

A megtérést az Isten adja, de ennek látható jelei vannak:

- élővé válik számunkra a Szentírás szava, amely megváltoztatja az életünket, és bennünk is marad;
- változásunkat a környezetünk is észreveszi, és a jézusi közösség új családunk lesz;
- új, pozitív erkölcsi erők jelentkeznek az életünkben, a jézusi tanítás új utat szab gondolatainknak és érzéseinknek;
- fényt és világosságot viszünk önmagunk és mások életébe azáltal, hogy másokért élünk, és szolgálunk.

Ha kiálljuk a kísértések próbáját, teljes erőnket a tanítványgyűjtés feladatának szentelhetjük. Ezzel épül igazán Isten Ország.

Február 28. – Nagyböjt 2. vasárnapja – Mk 9,2-10 – A Tábor-hegyen Jézussal

Jézus a Tábor-hegyen audiovizuális lelkigyakorlatot tartott három tanítványának. A szemükkel látták és a fülükkel hallották, ahogy Jézus megmutatta nekik Isten Országának valóságát, dicsőségét. A tanítványok meglátták, hogy Isten Országja eljött, tapasztalhatták a mibenlétét. Ezzel Jézus megerősítette a lelküket, a hitüket a legnehezebb napokra.

A Tábor-hegy magasztosságában megjelentek a törvény és a próféták emberei, Mózes és Illés, a mennyei hang mégis azt mondta a tanítványoknak, hogy Jézusra hallgassanak.

Megélhették a különbséget, hogy mekkora a szakadék a fent és a lent között. „Lent”, a mindennapokban azt hallhatták Jézus ellenfeleitől, hogy falánk, borissza, törvényszegő, istenkáromló, bűnösökkel barátkozó. „Fent”, a mennyei Atya tanúságtétele Jézusról: „Ő az én szeretett fiam, őt hallgassátok!”

A tanítványok jól érezték magukat a dicsőség hegyén. De meg kellett tapasztalniuk, hogy az ünnepi órákat

csak ízelítőül kapjuk, nem állandóra. Le kell jönni a hegyről, hogy megerősödve a mindennapok életét éljük, küzdve, szenvedve, szeretve. Lent az élet már nem misztikus és emelkedett, hanem a mindennapok eseményeivel terhelt.

Ha a saját életemre tekintek, a legnagyobb hálával gondolok arra, hogy többször is átélhettem a menny közelségét, az élményszerű Isten-tapasztalatot, a lelki megerősítést. Milyen sokszor élhettem hitünk sodrában, a barátság és a közösség megtartó erejében, Isten tenyerén.

Jóságos mennyei Atyánk apró lépésekkel vezetett az imádságos lelki-élet útján: Gyermekkorban a reggeli és esti kötött imák, közös imádságok a templomban. A középiskolában Biblia-olvasás, gondolkodás. A teológián az elmélkedő imádság megtanulása, a relaxálás, a saját szavainkkal való ima, az adorálás. A közösségekben a hangos köröma, éjszakai szentérimádságok, a karizmatikus ima, a kézzrátételes ima.

Papi életemben nagy szerepe volt a reggeli imádságnak, amit kiegészítettem versolvasással, lelki olvasmányokkal, illetve az esti, éjszakai imádságoknak, amikor hálaadó imát mondtam mindazokért, akikkel aznap találkoztam. Aztán a békesség imái, amikor addig nem álltam fel, amíg háborgó lelkem meg nem nyugodott. A másokért való ima, amivel szeretetemben hordoztam az enyéimet, a betegeinket, az ellenségeimet, a rám bízottakat. A lelkigyakorlatos imádságok, hegyeken, erdőkben, réteken, patakok mentén. Tábori imádságaink a tábortűznél, a remetenapon. 25 éves papi jubileumom a Börzsöny-hegység gyönyörű hegycsúcsán, ahol 36 órán át tartott a dicsőítő imám.

Mélységes alázattal, hálával és szeretettel tartozom mindazoknak, akik elvezettek, tanítottak, példát mutattak Isten gyönyörű Országának építésére.

A Szeminárium tanáraink azal vádoltak minket, hogy csak az élményeket keressük az imádságban.

A mai nap evangéliuma azt mutatja, hogy ha a mi Urunk felvisz bennünket

a „Tábor” hegyére, azért teszi, hogy megerősítsen, bátorságot adjon a

mindennapok küzdelmeihez. Az ünnep ízelítőit nagy hálával kell fogadni.

Március 7. – Nagyböjt 3. vasárnapja – Jn 2,13-25 – Üzlet, az üzlet!

Nem keverendő össze a szeretettel. Vagy mégis? Talán mi keverjük össze, mint annyi mindent az életben? Jézus kijelentése alapján úgy tűnik, hogy ő nem szívleli ezt a kevertséget. Legalábbis Isten háza kapcsán nem. De az is könnyen lehet, hogy magát az üzletelést kifogásolja mint olyat, ami nem egyeztethető össze Istennel, az Ő elképzeléseivel, természetével, velünk kapcsolatos terveivel, vágyaival.

Igen, mi összekeverjük e két ügyet. Egy-két példa: szeretetnek gondoljuk, amikor a gyermekeinket azzal biztatjuk a tanulásra, hogy ha ötöst kap, adunk neki egy húszast-ötvenest-százast-ezrest (ahogy inflálódik a forint). Mosolygunk, ha elkészült, mosolyszünet – hogy megleckéztessük, s ezáltal megjavítsuk –, mert nem készült el, nem történt meg stb., amit vártunk a páruktól, testvéruktől, gyermeküktől. Vagy mert olyan történt, amit nem vártunk. „Ehhez jogom van” kezdetű, „Nem ezt érdemeltem” kezdetű, „Ha te így, én

is úgy” kezdetű gondolatok, kijelentések. Hosszú a sor. De mind arról szól, hogy én adtam valamit, és jogosan várom el az ellenszolgáltatást, hálát, elismerést. Szóban, magaviseletben egyaránt.

Vegyük a konkrét üzletet: aki elad, legtöbbször kevesli az árat, aki vesz, legtöbbször sokallja, ritkán tartják igazságosnak. De ha az is, mi ebben a plusz? Egy tárgy gazdát cserélt. Ennyi. Pedig sokszor gondoljuk, hogy szeretet van bennünk ezek kapcsán. (Kevesebbet adtam el, mint amennyit ér, amennyit szerettem volna kapni érte.)

Máté sokkal erősebb szót használ itt, mint János. Mt 21,13: „Meg van írva: Házam az imádság háza, ti pedig *rablók barlangjává* tettétek.” János csak vásárcsarnokot mond. Nagyon nem mindegy, mert Máténál Jézus szerint az üzletelés rablás. Jánosnál csak sima adás-vétel, ami a vásárcsarnokban mindennapi tevékenység. Mi lett volna ezzel a baj? Talán (remélem) Máté jobban emlékszik Tanítója

szavaira, lévén sokkal fiatalabb Jánosnál, amikor írja evangéliumát.

Nem keverhető össze Istennel sem az üzlet. A Jézus által bemutatott Atya-képek egész másról árulkodnak. Azt is mondhatjuk: semmi köze nincs az adok-kapok magatartáshoz, a „megfizetek ezért” kijelentésekhez.

Nekem úgy tűnik: Jézus törekvése az (és ő Atya akaratát tükrözi!), hogy kimozdítson minket effajta önvilágunkból, és átbillentse abba a világba, ahol nincs számítgatás, mérítség, megnevelési igény/szándék, nem várunk hálát, fizetséget, elismerést, ha jól adunk, ha jól teszünk, mert a tett hordja az árat. Csakhogy nem kintről, mástól jön ez az ár, hanem belülről. A tett ára-értéke a szándék előjele, amiből a tett fakadt. S a „szeretni akarom” szándék megteszi, hogy nem hiányzik semmi, hogy tele a lelkünk megelégedéssel, melegséggel, barátsággal és békességgel.

Ki adhatna ennél értékesebbet?

Március 14. – Nagyböjt 4. vasárnapja – Jn 3,14-21 – Hit és világosság

A rézkígyó – A történet szerint a nép zúgolódott Isten ellen, ezért az Úr mérgeeskígyókat küldött a nép közé, és sokan meghaltak. Hitetlenségét megbánva, a nép segítségért fordult Mózeshez, aki imádkozott, és azt a feladatot kapta, hogy emeljen magasba egy rézkígyót, amit mindenki láthat, és aki rátekint, az meggyógyul. (Később Ezékiás király összetörette, mert kezdték bálványként imádni.) A párhuzam Jézussal a hitben nyilvánul meg. A hitetlenségnek nincs gyógy módja, nincs orvossága, csak maga a hit. Aki feltekintett a rézkígyóra, az hitt a gyógyulásban, és meggyógyult. Aki hitt elodafordult Jézushoz, szintén meggyógyult. Nincs olyan, hogy „akkor hiszek, ha ez vagy az történet”. A hitem csak rajtam múlik. Jézus már mindenki számára magasra emeltetett, látható, érthető, elmével és szívvel befogadható. Világossága megment, ha hittél rátekintünk. Ez a gyakorlatban annyit jelent, hogy problémáinkat, életünk nehéz helyzeteit az

ő tanításának fényében kell látnunk. Nem merülünk el a nehézségekben, hanem feltekintve, Jézus világosságában másképp látva, újraértékeljük a helyzetet. Gondolkodásunkat és értékrendünket felülvizsgáljuk, átalakítjuk, „magasabb” perspektívába helyezzük. Sokszor ez maga a gyógyulás. Hiszen a legtöbb problémánk a hitetlenségből, a földhöz ragadt, lefelé tekintő szemléletünkön fakad. És emiatt a földön csúszó-mászó, mérgező helyzetek, gondolatok betegítenek meg minket. A betegség a tekintet következménye. Ha felfelé tekintünk, akkor meggyógyulunk.

Miért nem szereti a hamis ember a világosságot? – Jézus szerint: „nehogy kiderüljenek a tettei”. Más helyen ezt mondja: „Ti vagytok a világ világossága.” A világosság tehát a világba jött Jézus által, és követői által, akik mi vagyunk. Folytatva a gondolatot, általunk válnak láthatóvá a hamis emberek tettei. Emiatt persze nem szeretnek, vagy legalábbis kerül-

nek minket. A konfrontáció néha mégis elkerülhetetlen, ekkor válunk igazán üldözöttekké, nem kívánatos elemekké a társadalomban. Azt is tudjuk, hogy ilyetén világfejedelmé a Sátán, ami egyben azt is jelenti, hogy alapvetően a sötétség uralkodik a világban. Egyedül a jézusi emberek, vagy tágabb értelemben az igaz, hiteles emberek jelentik a világosságot. Ezekből persze az következik, hogy ebben a világban hatalmi pozíciót betölteni egy jézusi embernek igen kockázatos. Ha ugyanis meg akar maradni tisztaságban a jézusi úton, akkor a hatalom egyéb szereplőinek hamis tettei lelepleződnek az ő világossága által. Emiatt hamar üldözötté válik, és kiesik a hatalomból. Másik lehetőség, hogy a mindennapok küzdelmei, súlya alatt egyre inkább eltávolodik a jézusi világosságtól, és maga is „elhomályosulva” csatlakozik a világi értékrendhez. Egy biztos: a kettő nem fér össze, nem lehet a világosság fiaként a sötétséget szolgálani.

Március 21. – Nagyböjt 5. vasárnapja – Jn 12,20-33 – Közösségi istenkapcsolat

Az imádkozás ünnepére görögök is mentek. Tetszik az érdeklődés részükről, Jézust akarják látni. Meg is találták a megfelelő személyt, Fülöpöt, aki szölt Andrásnak, s ketten mentek Jézushoz a kéréssel.

Ha már ketten vannak, az már érték. Mini közösség. Van kihez szólni, aki meghallgat, jóindulattal, segítséssel, támogatással húz-von, s ez kölcsönös. Az együttlét, a közösségi találkozó után tudom: másképp, több-

ként távozom, mint érkeztem. Nagy ajándék ez Istentől.

Jézus reagálásában – szokás szerint – tanítás van. Szemléletes – mint általában: a búzaszem haláláról beszél, amely ha vállalja ezt, gyümölcs-

termés sokasága a következmény. Jézus a szolgálat (mai megnyilvánulása a segítség) fontosságát is hangsúlyozza.

Kis kitérő: Márton Áronnak szobra van Kaposváron. Mellette az idézet „Nem futamodtam meg a munkától,

bajtól, szenvedéstől.” Az utóbbi ideartozó, de az előbbieket is lényegesek.

Jézus vállalja emberségének nem éppen kedvező megnyilvánulásait. Itt a megrendülést. De a fohász és az Atya megerősítése helyreállítja megindását. A közösségi istenkapcsolat

párja az egyéni Hozzá fordulás, vagyis az ima szükségessége.

Jézus megnyerte a „csatát”: Téged is, Tesó, engem is, magához vonzott. Milyen jó!

Március 28. – Virágvasárnap – Mk 11,1-10; Jn 12,12-16 – A győztes bevonulása

Régi koroktól kezdve a bevonulás egy városba, a győztes hadvezér ünnepelet menete a város behódolását, tisztelgését, a vezérnek kijáró dicsőítést fejezi ki. A nép és a város vezetői egyöntetűen „leteszik” egójukat, hatalmukat a győztes elé, megadva és átadva neki önmagukat és a várost. A bevonulást hatalomátvétel követi, sokszor új törvények, rendelkezések lépnek életbe, egyszóval gyökeresen megváltoznak a dolgok, a város és a nép egy új rendnek, egy új életnek hódol be, és adja meg magát.

Jézus bevonulása átveszi ezt a képet. Jeruzsálem a zsidó kultúra és vallás központja, politikai és társadalmi értelemben is főváros. János megemlíti, hogy pálmaágakat terítettek Jézus elé, ami a győzelem, a diadal jelképe volt. Dávid fiának, a király fiának nevezték, más szóval ő a trónörökös, a zsidók új királya. A kép tehát szavakra lefordítva így szól: Jézus, a zsidók új királya győztesként bevonul a zsidó társadalmi és vallási rend központjába, és átveszi a hatalmat.

Elgondolkodtató, hogy miben volt győztes Jézus... Hiszen kivégezték mint istenkáromlót, bűnözőt, lázadót. Társai szétfutottak, eszméit gúny, közöny vagy éppenséggel éles kritika

és ellenállás verte szét. Jézus már ekkor is tudta, hogy ez a sors vár rá, mégis fontosnak tartotta, hogy felhasználva az ősi képet, bevonuljon. Ráadásul számárháton, egyszerűségben és szelídséggel, ami viszont egyáltalán nem hasonlított a világi hatalmasságok és győztesek bevonulásához.

Jézusról tudjuk, hogy szinte minden tette szimbolikus, és képekben értelmezhető, érthető meg igazán. Emiatt örök érvényű, mert ezek a képek a bennünk lévő ősi, mélyen rejtőző képekre rezonálnak, és a gyökerek szintjén fejtik ki hatásukat. Felszínesen nézve meglehetősen elmentmondásos a helyzet, hiszen látszólag senki sem hódolt be Jézusnak, sőt maga Jézus tudja jól, hogy ki fogják végezni, és sem világi, sem vallási értelemben nem lesz győztes. Legalábbis az „e világnak” nevezett helyen nem, amit sokszor szembeállít az Isten országának nevezett hellyel. Azzal a hellyel, amit számtalan hasonlatában és képében az élet új rendjének, az új Égnek és új Földnek nevez – ami a teremtés kezdete óta el van készítve az ő követőinek, és ami bennünk van, köztünk van, ha szellemi utunkon elérünk oda, ahova Jézus és tanítása vezet.

Ennek a szellemi útnak a születésétől a haláláig csak egy célja van: eljutni abba az országba, állapotba, ahol Jézus és az ő igazsága az egyeduralkodó – ahova valójában bevonult, és átvette a hatalmat. Az egész embernek, testnek, léleknek, szellemnek együtt kell eljutnia ebbe az állapotba, országba. A teljes embernek kell behódolnia Jézus előtt, átadva neki a hatalmat, a szellemi irányítást. Azt is tudjuk, hogy Isten országa nemcsak bennünk, hanem közöttünk is jelen van, ha Jézus nevében vagyunk együtt. Ez a „behódolás” tehát a közösségekre, egyházakra, felekezetekre is igaz kell, hogy legyen. Mindegy, hogy ketten-hárman, vagy akárhány millióan tartoznak Jézushoz.

Azonban még egy fontos dologban más Jézus „bevonulása”. Ő nemcsak átveszi az irányítást, hanem meg is változtatja, újjá is teremti az országot. Megtisztítja, meggyógyítja azokat, akik hozzá tartoznak. Az ő törvényei, rendelkezései nem külső, a legyőzöttekre kényszerített szabályok, hanem belülről átforgató, tisztító, megújító erők. Ezért nem ellenállást vált ki a „behódoltakból”, hanem boldogságot ad, és valódi, emberhez méltó hazatalálást az örök otthonba.

